

Đề bài

Em hãy đóng vai bà mẹ Sọ Dừa kể về cuộc đời đứa con trai yêu quý của mình.

Bài làm

Nhà tôi nghèo lắm. Vợ chồng tôi làm nghề kiếm củi để nuôi thân. Chúng tôi vất vả cực nhọc lại hiếm hơi nữa. Có một hôm tôi vào rừng kiếm củi, khát nước quá, chợt thấy một cái sọ dừa đầy nước trong vắt. Tôi đánh liều, nhắm mắt uống cạn. Về nhà tôi có mang...

Đẻ con ra, tôi buồn lắm. Chỉ là một cục thịt đỏ hồng, tuy có mắt, có mũi, nhưng chẳng có mình mẩy, chân tay. Định vứt đi, nhưng lòng mẹ không nỡ, dù sao nó cũng là giọt máu cốt đôi của mình. Tôi đặt tên con là Sọ Dừa. Có điều lạ là tôi đi đâu nó cũng lăn theo đến đấy! Một hôm bực mình, tôi nói: “Bằng tuổi mày, con người ta đã biết chăn bò giúp mẹ...! Còn mày thì chẳng được tích sự gì!”. Tôi thương lắm khi nghe nó nói: “Làm gì chứ chăn bò thì con làm tốt. Mẹ đến nói với phú ông, xin cho con sang ở chăn bò...”.

An ủi nó, tôi đánh liều sang gặp phú ông. Phú ông ngẫm nghĩ một lát. Thương mẹ con tôi hay là giuộc cọt, ông bảo: “Thôi cứ cho nó sang đây!”. Thế rồi, cả một đàn bò đông đúc được nó chăn dắt, con nào con nấy béo nung núc. Ai cũng ngạc nhiên, phú ông tỏ ý bằng lòng.

Phú ông có ba cô con gái, cô út hiền lành và xinh đẹp. Cô út hay đem cơm cho con tôi. Cô út đã yêu nó mới lạ chứ! Sau này, tôi mới biết, nhiều lần cô nhìn thấy thằng Sọ Dừa nhà tôi biến thành một chàng trai tuấn tú, nằm trên chiếc võng đào mắc vào hai cành cây, thối sáo cho đàn bò gặm cỏ. Cô út kín đáo chăm sóc nó, có miếng gì ngon cô cũng mang cho nó.

Một hôm thằng con tôi lăn về nhà, nó bảo: “Mẹ sang hỏi cô gái út của phú ông cho con!”. Tôi sùng sốt lắm, ai đời *đũa mọc dám chòi mâm son* bao giờ? Tội phận nghèo hèn, nhưng lại thương con, thôi thì *một liều ba bẩy cũng liều!* Nghe tôi nói, phú ông cười mỉa:

– Thế cơ à? Mẹ con bà sắm đủ mười tám lạng đào, mười con lợn béo, mười vò rượu tăm và một chĩnh vàng cốm đem sang đây làm lễ vấn danh nhé!

Tôi xấu hổ ra về. Nghe tôi nói, nó cười bảo: “Mẹ cứ yên tâm con sẽ biện đủ”. Sáng hôm sau, mẹ con tôi mang sính lễ đến nhà họ gái. Phú ông ngạc nhiên quá. Trót đã hứa rồi, vả lại lóa mắt vì của, phú ông cho gọi ba cô con gái lên. Hai cô chị bĩu môi nguyệt! Cô út bẽn lễn cúi đầu thưa: “Cha đặt đâu thì con ngồi đấy!...”. Con trai tôi thành gia thất. Tôi có con dâu. Tôi vừa mừng vừa lo. Thật không ngờ, con tôi cõng lột Sọ Dừa từ lúc nào, trở thành một chàng trai thông minh, hào hoa, lịch sự. Từ đấy, ba mẹ con tôi sống rất hạnh phúc.

Mấy năm sau, vua mở khoa thi kén chọn nhân tài. Con tôi đã dự thi và đỗ trạng nguyên. Về vang quá! Vua lại cử nó đi sứ. Ở nhà, hai cô chị xảo quyệt lập mưu đẩy cô em út xuống biển. Con dâu tôi bị con cá kinh to nuốt vào bụng. May phước, nó đã lấy dao rạch bụng cá chui ra, rồi bị dạt vào đảo. Nó lấy đá đánh lửa, nướng cá ăn, chờ thuyền đến cứu. Hai quả trứng nó mang

theo đã nở thành đôi gà đẹp lắm, lớn lên gáy rất hay! Một hôm thuyền con tôi đi sứ về qua đảo. Bỗng nghe gà gáy. Tôi già rồi, lần thẩn quên mất tiếng gà gáy. Ồ, tôi nhớ ra rồi. Gà gáy như tiếng người gọi:

Ồ... ó... o...

Phải thuyền quan trạng qua rước cô tôi về.

Vợ chồng nó gặp nhau mừng mừng tủi tủi. Sau này tôi mới hay là con trai tôi trước khi đi sứ đã để lại cho vợ nó một hòn đá lửa, một con dao, hai quả trứng gà, và dặn phải giắt luôn bên người phòng thân. Quan trạng có khác, có tài tiên tri. À, hai cô chị nanh ác sau này đi đâu mất tích.

Ồ đời, mẹ hay nói tốt cho con. Tôi quê mùa có chi tôi nói thế. Sọ Dừa – quan trạng, chính là con tôi...

Hoàng Thị Thuyên